

Räddaren i natten

Det var mitt i natten. Jag behövde prata med någon som var proffs.

Gun Ahlsén ringde Nationella hjälplinjen. I andra änden satt någon som verkligen lyssnade.

Text: Kari Molin | [Prenumerera](#) | Artikel i [SocialPolitik nr 3 2009](#)

För ungefär fem år sedan drabbades Gun Ahlsén av bröstcancer. Hon fick både strålning och cytostatika och mårde ganska dåligt. När hon sedan också fick proppar i lungorna, höll hon på att dö en natt.

Gun är själv sjuksköterska.

– Det är en nackdel på så sätt att jag vet lite för mycket om hur illa det kan gå.

Sen arbetade jag på samma sjukhus där jag fick vård och det var inte heller så lätt, detta att alla visste vem jag var.

Hon har hela tiden fått bra stöd av både sin man och sin son.

– Men man kan nöta ut sina anhöriga.

Hon fick prata med sjukhusets kurator och hon fick också resa bort en vecka via cancerföreningen. Det var till hjälp, men inte tillräckligt. Hon fick enormt mycket kortison vilket gjorde att hon inte kunde sova.

– Medan min man till sist somnade av utmattning gick jag runt, runt hela natten. Jag hade ont i hela kroppen. Och jag hade sådan ångest.

Det var en sådan natt när paniken växte som hon ringde till Hjälplinjen.

– Det var första gången jag började gråta. Gud så glad jag var för att en kvinna svarade. Det kändes bra, eftersom jag hade bröstcancer.

Jag visste att det var en professionell person och att jag

fick vara anonym, det kändes också bra.

Det hon behövde var någon som verkligen lyssnade. Det hon inte behövde var välmenande råd och uppmuntran.

– Jag fick mala ur mig, om och om igen. Den som svarade hos Hjälpklinjen orkade fortsätta lyssna och hon ställde följdfrågor.

Jag sa att jag mår så väldigt dåligt. Fysiskt eller psykiskt? frågade hon. Båda delar, sa jag. Får du någon hjälp? undrade hon och jag berättade. Det låter vettigt sa hon, men du mår förstås inte psykiskt bra. Egentligen var hennes frågor mest till för att jag skulle fortsätta prata.

Innan vi slutade frågade hon om jag kände mig lite bättre och om jag trodde att jag kunde sova. Jag var inte i samma upprörda tillstånd längre.

Hon fick svåra följdverkningar av sin cancer, bland annat slogs immunförsvaret ut.

Hennes almanacka var länge fulltecknad med alla besök och provtagningar.

– Det blev som ett jobb att klara av. När det sedan var över blev det tomt, säger hon.

– Det var svårt att bara vänta, jag visste att jag inte kunde påverka ett dugg själv. Det var ganska tufft, men då sökte jag inte hjälp utan funderade mycket. Jag tog ett beslut: Det är jag som ska styra och inte sjukdomen.

Gun Ahlsén ringde två gånger till Hjälpklinjen. Hon tycker det är en stor trygghet att veta att jourtelefonen finns.

molinkari[at]gmail.com

Kari Molin

Läs mera:

[Hjälpklinjens överlevnad är hotad](#), i SocialPolitik nr 3 2009